

DESIRE®

Erin McCarthyová

Dokonalý
náhradník

ERIN MCCARTHYOVÁ

DOKONALÝ
NÁHRADNÍK

PŘEKLAD

ADAM KOHNER

Milá čtenářko,

i když jsou mé příběhy někdy označovány jako pohádky pro dospělé, a těmi dobrými konci je někdy mohou připomínat, moji hrdinové ke štěstí a lásce nepřijdou lacino a bez práce. Už v první romanci Polepšená zlodějka se hrdinka musí pořádně snažit, aby se zbavila stigmatu zlodějské rodiny a nepřišla o prestiž uznávané odbornice. Má to o to těžší, že jí na prsty hledí muž, ze kterého se jí tají dech... V povídce Podezřelý záměr zase právnička Aly čelí nedůvěře kvůli vzpomínkám na věci, které nemohla sama zažít, avšak zažil je muž, jehož játra jí byla transplantována... Ve třetím příběhu Dokonalý náhradník se můžete vydat s Melanií na dovolenou do Mexika, kam měla letět se svým přítelem, ten se s ní ale v dopise rozešel a poslal místo sebe bodyguarda, ze kterého se posléze, jak naznačuje název, stal dokonalý náhradník.

Věřím, že si četbu krásně užijete.

S láskou

Váš Harlequin

Erin McCarthyová

**DOKONALÝ
NÁHRADNÍK**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

Deep Focus

První vydání:

Harlequin Books, 2015

Překlad:

Adam Kohner

Odpovědný redaktor:

Bohdana Hyřhová

© 2015 by Erin McCarthy

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025 (Dokonalý náhradník: 2016 by HarperCollins Polska
sp. z o.o.)

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S. A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

info@harpercollins.pl

www.harpercollins.pl

www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1461-5 (EPUB)

ISBN: 978-83-291-1462-2 (MOBI)

ISBN: 978-83-291-1463-9 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Něco nebylo v pořádku. Téměř všichni na letišti byli nazí.

Melanie Ambroseová se rozhlédla a zamračila, teprve potom přistoupila ke svému příteli. Zatraceně! Porušil jejich dohodu. „Iane, říkal jsi, že jsi s prací hotov! Od včerejška máme dovolenou a do Mexika nám to letí za hodinu!“ Namířila prstem na skupinu mužů a žen, kteří holými zadnicemi seděli na tvrdých plastových křesílkách O'Hareova letiště. „A tohle vypadá jako práce!“

Neměla mu dovolit, aby jel na letiště sám. Měla to vzít přes jeho byt a vyzvednout ho, ale měla to z ruky, a Ian u ní zase nechtěl zůstat, protože nesnášel její postel. Svolila proto, že se na letiště dopraví každý sám – a teď tohle! Taková otrava! Důvod, proč to v jejich vztahu v poslední době drhlo, byl jednoduchý: Ian celou dobu pracoval. Chápala, že jeho fotografie se staly komerčně úspěšnými. Úspěšnějšími, než by si dokázal představit v těch nejdivočejších snech! Chápala, že z takového úspěchu vyplývala i zodpovědnost a tlaky neustálého očekávání, ale tahle dovolená mu měla konečně poskytnout tak dlouho odkládaný odpočinek. A jí... Tolik potřebný orgasmus.

Vztáhl omluvně ruce a pokrčil rameny. „Mel, zlatíčko, nedokázal jsem odolat. Ještě jsem na letišti nefotil a tady mám takovou příležitost zachytit ten lidský mumraj! Je to dokonalé. A za ten nápad navíc stoprocentně vděčím tobě!“

Tohle nebrala. Dnes ji nedokázal obloudit ani jeho novozélandský přízvuk. „To určitě.“ Pustila z ruky držadlo kufříku a zahleděla se na své nohy. Padesát dolarů, které právě utratila za pedikúru, by nemělo přijít vniveč. „Náš let ale nezmeškáme,“ pronesla pevně.

„Nebud' tak popudlivá,“ napomenul ji a posunul si brýle. Pak se podíval kamsi za ni a na někoho mávl.

Obrátila se a uviděla muže v obleku, který mezi všemi těmi růžovými těly vypadal zvláště nepatřičně. Ten ubožák se asi jen pokoušel chytit let a místo toho vkročil přímo do umění. V podobě nahých ňader a zadnic.

Melanie se rozzlobeně otočila k Ianovi. „Je devět ráno! A letí nám to v deset!“ Měla pocit, že se chová naprosto rozumně. Nikdy si nestěžovala na jeho vytíženost, nikdy mu nekladla žádné otázky. Jeho umělecké záměry respektovala a jako jeho PR manažerka se doopravdy snažila, aby jemu a jeho firmě Bainbridge Studios zajistila cestu k úspěchu. Ale tenhle výlet si spolu plánovali už celé dva měsíce.

Už jen to, že utečou v prosinci z Chicaga někam na pláž, bude skutečné požehnání. Ale kromě toho se Mel těšila i na to, že se jim snad v jejich vztahu podaří opět zažehnout skomírající plamínky romantiky.

On však očividně nebyl nijak natěšený na to, aby skopl z nohou vysoké boty a dal si sklenici vína. Bylo to pokořující. Hodně pokořující.

„Najdu si pozdější let. Ty poletíš tak, jak jsme si to naplánovali. Hunter pojedě s tebou.“

Hm. „Kdo je, kčertu, Hunter?“ Melaniin jižanský přízvuk se vždycky začínal projevovat daleko silněji, když byla rozrušená nebo rozčilená. A teď byla obojí. „A proč bych s ním měla při všech svatých letěch do Mexika?“

„Tohle je Hunter,“ mávl Ian. „Je to tvůj nový bodyguard.“

Melanie se obrátila a viděla, že ten chlap v obleku

stojí za nimi v diskrétní vzdálenosti. Krátce jí pokývl. Byla dokonale zmatená.

„Iane, na co já potřebuju bodyguarda? To tebe kdo-si pronásleduje!“ Nějaká žena, která Iana nikdy ani osobně nepotkala, tvrdila, že je do něj bezhlavě zamilovaná, a už víc než rok jej obtěžovala. Před nějakou dobou tuhle Savannah dopadli a obvinili ze stalkingu. Melanie předpokládala, že to bude konec příběhu, ale soudce ji zbavil všech obvinění. Téměř okamžitě začala Ianovi zase posílat milostné i výhružné dopisy. „Přece o nás dvou ani neví. I z toho důvodu udržujeme náš vztah napůl v tajnosti.“

A to byl další důvod napětí mezi nimi. Dožíralo ji, že musí na veřejnosti pořád předstírat, že její partner je pouze jejím zaměstnavatelem. Tohle už nechtěla.

Ian se nejspíše naklonil blíž k ní. „Zdá se, že se o tobě nějak domákla. Před několika dny jsem od ní totiž dostal takový divný mail... Nechtěl jsem ti o něm říkat, abych nám nepokazil tu dovolenou, ale myslím si, že bys měla mít nějakou ochranku.“

Tak to je skvělé. Zřejmě jí hrozí, že bude napadena jakousi bláznivou ženskou. „Ochránit mě můžeš ty. Pojeď se mnou.“

Svraštil obočí. „Už to mám tady všechno nachystané.“ Krátce ji pohladil po paži a políbil ji na čelo. „Jeď s Hunterem. No tak. Kvůli mně, abych si o tebe nemusel dělat starosti.“

Melanie si připadala jako pětileté děcko, které musí jít proti své vůli do školky. Věděla, že nemá smysl, aby se s ním hádala. Určitě si to nerozmyslí, zvláště když tady má plnou letištní halu nahých dobrovolníků. Někdy ji napadalo, jestli byla stvořena pro roli umělkovy přítelkyně, protože celé tohle otročení múzám se jí skutečně velice rychle začalo zajídat. Bylo však na druhé straně lichotivé, že mu tolik záleží na jejím bezpečí. Povzdechla si. „Zavolej mi, až budeš vědět, kdy přiletíš. A... Dobré světlo.“

„Díky, Mel. Jsi ta nejlepší ženská na světě.“ Obrátil se, šel k Sam, své asistentce, a Mel nechal stát na místě s poraženeckými pocity v duši.

Ale nemělo smysl, aby tady kvůli tomu plakala. Obrátila se a usmála se na toho... Huntera. „Ahoj, jsem Melanie. Ráda tě poznávám.“

„Hunter.“ Sevřel v dlani její ruku, ale neusmál se.

To ji trochu podráždilo. Jistě, je to jeho práce, ale jaká! Spíš zábava. Vždyť bude sedět v Mexiku na zadku a dívat se na ni, jak se vyvaluje na plážovém ručníku. Určitě jí žádné skutečné nebezpečí nehrozí – Ian je prostě paranoidní. A i kdyby Savannah věděla, kdo Mel ve skutečnosti je, nebylo pravděpodobné, že by naskočila do letadla do Cancúnu, aby ji tam našla. K tomu by potřebovala peníze a pas. Běžní stalkeri nemají ve svém repertoáru mezinárodní cesty. Tak proč se Hunter tváří tak... Vážně?

„Tohle bude asi ten nejnudnější úkol, jaký jsi kdy dostal,“ varovala ho, vzala do ruky kufřík a vykročila k bráně.

„Je to možné. Ale nudných zakázek jsem měl už spoustu.“

Prosim? Po straně se na něj podívala, ale vůbec nevypadal, jako by se snažil o žert, což ji vedlo k závěru, že to bude zřejmě pořádný neomaleneček. Sice vypadá dobře, ale je to mizera. Jako by to snad byla její chyba, že není celebritou, která je věčně obklopená zástupy paparazziů a dalších příživníků! Je zkrátka jen PR asistentka z Kentucky, nudná a jednoduchá. Takové ženy bodyguardy nepotřebují. On ale bude dělat jen svou práci, což by měla vzít v úvahu. „Doufám, že sis zabalil dost věcí, protože letíme do Mexika. Určitě to bude lepší, než kdybychom trčeli tady.“

„V tom musím souhlasit.“

Něco ji napadlo. „Máš u sebe pistoli? A je to legální?“

„Mám sice zbrojní pas, ale ne – pistoli jsem si ne-
vzal.“

„To je dobře.“ Nechtěla by myslet na to, že ji doprovází někdo se zbraní. „Víš určitě, že to je celé úplně směšné, že? Můj přítel je přehnaně ochranný.“ Ian takový v minulosti nikdy nebyl, takže ji to teď trochu zahřálo o srdce. To si musela přiznat.

Hunter se na ni bezvýrazně podíval. Páni, že to je ale přitažlivý chlápek, pomyslela si. Kdybych nebyla zadaná, možná bych si s ním zkusila něco začít. Vysoký, tmavý, pohledný, sexy – jako texaské barbecue. Skoro měla chuť olíznout si prsty.

Určitě chodí každý den do posilovny, protože má svaly, které mu dozajista nenarostly jen tak. Tyhle jsou vypocené. Melanie sama se začala potit, jen si to představila, což bylo znepokojující. A naprosto nevhodné. Obvykle jí muži s vyboulenými svaly nic moc neříkali, ale Hunterovo tělo navlečené do toho obleku... to byla vítězná kombinace. Měl silnou čelist a oči v barvě tajuplného odstínu zelené. Ne jako ty zabarvené kontaktní čočky, kterými si někteří lidé pomáhají, ale mechově zelené se zlatými flíčky.

Nejraději by se ho dotkla.

Škoda, že nemá za mák slušného chování.

Ale co by mě to mělo zajímat, pokračovala dál v přemítání. Vždyť mám přítele. Roztržitého a náladového přítele, který ji svěřil do péče tomuhle sexy stvoření minimálně na dalších dvanáct hodin. Je hezké vědět, že mi Ian věří, pomyslela si nakonec. Nebyla si jistá, že by si ona sama dovolila udělat něco podobného. Ale na druhé straně... vždyť on nemá jediný důvod, aby se ve vztahu s ní cítil nejistý. Melanii často napadalo, jestli není do Iana zamilovaná víc než on do ní. Takové myšlenky ale rychle odháněla.

„Když myslíš,“ podotkl Hunter.

Co má taková odpověď znamenat?

Podíval se na telefon a pak jí pokynul vpravo. „Tohle je naše brána. A máme to skvěle načasováno, protože se právě nastupuje.“

„Dobře.“ Začala se rozhlížet po toaletách, aby si před letem ještě odskočila, ale když k nim vykročila, Hunter ji prudce popadl za paži.

„Kam jdeš?“ zeptal se.

Melanie na něj udiveně zamrkala a pak se významně zadívala na jeho ruku. „Na toaletu,“ řekla přímo, protože doufala, že ustoupí.

Neustoupil.

„Můžeš jít v letadle,“ poznamenal.

„Myslíš, že by si někdo koupil letenku, aby se dostal přes odbavení a mohl mě napadnout na dámských záchodcích?“

„Nevylučoval bych to.“

„V tom případě asi žiješ v hodně smutném světě,“ řekla mu. Poslušně se však postavila vedle něj do fronty. Jakmile Ian přiletí do Cancúnu, s tímhle nesmyslem bude rychle konec. Zavrtají se do postele v hotelovém pokoji a budou souložit jako králíci. Doufala, že v té době už Hunter nebude nikde v dohledu.

Doufala také v první část svého plánu – v sexu to teď mezi nimi nebylo nijak skvělé. Vlastně v ničem to mezi nimi nebylo skvělé. Dělalo jí to starosti. Nebyla připravená vztah s Ianem zabalit, i když ho často zanedbával. A i když musí být tajný. Nechtěla přiznat porážku – nikdy ji nepřiznávala, i když se poražená cítila.

O čtvrt hodiny později byla usazená vedle svého bodyguarda s kamennou tváří. Má tělesného strážce! Proboha... Připadala si trapně a směšně. A taky trochu jako ve vězení. Cítila, že se na ni dívá, když se snažila nacpat svou moc velkou kabelku pod sedadlo. Pozoroval ji, jak odfukuje a vzdychá, jak jí blond vlasy padají do očí. Když se konečně zase posadila, tiše jí podal bílou obálku.

„Co je to?“ podivila se.

„Nevím,“ odpověděl. „Bylo mi řečeno, abych ti to dal, až se za námi zavřou dveře kabiny.“

Po zádech jí přeběhl mráz. To zní trochu divně,

pomyslela si, ale hned tu myšlenku zaplašila. Obálka vypadala jako ty, ve kterých se posílají přání. Možná je to romantický vzkaz od Iana, gesto, kterým chce napravit své selhání, když nepochopil, jak důležitý je pro ni čas, který spolu mají strávit v Mexiku.

Obrátila se k Hunterovi mírně zády, aby jí nemohl číst přes rameno, otevřela obálku a vytáhla z ní pohled. Nebyla to žádná romantická fotografie, ale jedna z Ianových nahých kreací s mnoha lidmi. Tyhle karty používali v kanceláři, když si chtěli něco interně sdělit. Tak to nebylo moc slibné. Uvnitř rozeznala Ianův rukopis.

Milá Melanie,

oba asi víme, že nám to spolu nefunguje. Nemá smysl, abychom v Cancúnu jen oddalovali nevyhnutelné. Bylo nám spolu dobře, ale teď je načase pohnout se v životě zase trochu dál, takže se musíme rozejít. Užij si to na pláži a uvidíme se zase v práci.

Ian

Melanie si ten vzkaz přečetla třikrát a srdce jí bušilo, jak se v něm snažila najít nějaký jiný smysl, než jaký očividně měl. Nepodařilo se jí to. Ian se s ní rozchází. Na kancelářské kartičce a poté, co ji posadil do letadla v doprovodu osobního strážce.

„Ach bože,“ pronesla, než se dokázala zastavit. Popadla bezpečnostní pás a rozeplula si ho. „Musím jít.“ Nedokázala by tady sedět, nemůže přece letět do Mexika! Musí okamžitě vystoupit z letadla a odejít pryč od všech těch lidí. Někde v soukromí se musí zhluboka vydýchat a získat opět nadvládu nad svými emocemi. A pak vyhledá Iana na tom zatraceném letišti a zeptá se ho, jak mohl být tak strašně necitlivý a rozejít se s ní tak... pubertálním způsobem.

A pak... Pak mu jednu vrazí.

Tohle ne. Tohle se určitě neděje.

„Co to děláš?“ zeptal se jí Hunter. „Už budeme startovat. Zapni si ten pás.“

„Musím se dostat z letadla,“ stála si na svém.

„Je ti špatně? Bojíš se létání?“

Potrásla jen hlavou, protože jí panika nedovolila promluvit. Ian schválně čekal, dokud nebude na palubě jako v pasti, aby o tom s ním ani nemohla mluvit. To bylo urážlivé a bolelo ji to tak, že se jí z toho chtělo zvracet.

Hunter jí položil ruku na šíji, velkou a teplou. Lehce ji přiměl, aby se naklonila ke stolečku na jídlo. „Dýchej,“ poručil jí. „Pomalů a zhluboka se nadechni. Jsi v pořádku.“

Měl hluboký a sametově hebký hlas. Vyzařoval autoritu, takže bezděčně udělala přesně to, co po ní chtěl. Nadechla se a pomalu nosem vydechovala.

„A ještě jednou,“ vyzval ji.

Po pár nádechů se cítila o něco lépe. A jako naprostý blázen. „Omlouvám se.“

Letadlo teď couvalo od hangáru a mířilo k ranveji. To znamená, že ať chce, nebo nechce, poletí do Mexika.

„Neomlouvěj se. Létání se bojí hodně lidí.“ Rukou jí masíroval záda. „Jsi v pořádku?“

Přikývla a opět se posadila vzpřímeně. Doufala, že Hunter svou ruku odtáhne. I když jí jeho masáž dělala dobře, byla si také vědoma toho, že se to nehodí. Pochopil její nárazku a spustil paži do klína. Obrnila se, obrátila se k němu a stále ještě svírala ve zpoceně ruce Ianův ostudný vzkaz. Hunter na ni klidně hleděl zelenýma očima, z nichž sálala starost. Možná to přece jen nebude takový mizera.

„Co ti Ian řekl?“ zeptala se. Potřebovala vědět, jestli Hunter o Ianově plánu věděl. Pak se rozhodne, co dál. Třeba nebude muset umřít ponížením. „Co ti řekl o téhle cestě?“

„Jen to, že se na něj navěsila nějaká bláznivá ženská

a že jsi v nebezpečí. Dostal jsem její složku, takže vím i to, jak vypadá. Nemusíš se ničeho bát.“

„Nebojím se Savannah.“ A to byla pravda. Savannah bude tam, kde je Ian, nebude sledovat Melanii. „Bez urážky, ale myslím si, že tvoje přítomnost tady je úplně zbytečná.“

Pousmál se. „Neurazil jsem se. Zkrátka jsem dostal práci, ať si o jejím smyslu myslíš cokoli.“

„Ian nepřijede,“ řekla mu přímo. Stejně neexistoval způsob, jak to před ním utajit. Pokud to ještě neví, došlo by mu to do večera.

Nijak nereagoval, jen se na ni bezvýrazně díval. „On měl jet s tebou? Měl jsem dojem, že jedeš sama.“

Aha. Tak to je skvělé. Nádhera. Tohle je tedy oficiálně pekelná dovolená. A co na tom je to nejlepší? Že jsem ji celou zaplatila. Melanie zavřela oči a znovu chvíli jen zhluboka dýchala. Zaplatila celou tuhle ztracenou cestu z kreditní karty, aby udělala velkorysé gesto, z něhož by Ian pochopil, jak si cení jeho i jejich vztahu. I když on byl milionář – a ona vydělává nějakých třicet tisíc ročně, vzala na sebe všechny náklady. Z lásky.

A teď letí na dovolenou s cizím chlapem, který je svědkem toho, jak ji Ian odkopl. Dělal to takhle i jeskynní muži? Poslali za svou partnerkou chlupatého mamuta s kamenem, na který vyryli zlomené srdce? Ani by ji to nepřekvapilo.

Z jednoho oka se jí začala koulet slza. Roztřeseně se nadechla. „Rozešel se se mnou. Tímhle vzkazem.“

Nevybrala by si Huntera ke svěřování, ale byla rozpolcená mezi rozpaky a potřebou ventilovat svůj smutek. A protože neměla po ruce žádnou kamarádku a mobilní telefon za letu použít zkrátka nemohla, byl její jedinou možností. Zkrátka už nedokázala ty pocity udržet v sobě. „Věřil bys tomu? Po roce vztahu. Hloupý vzkaz. Jeden krátký odstavec!“ Potřásla vzkazem a dodala: „A ještě navíc napsaný na druhou stránku těch nudistů! To je urážející!“

A pak, aniž by to zamýšlela nebo chtěla, propukla v pláč.

Hunter Ryan s hrůzou pozoroval, jak se Melanii na tvář stahuje v sérii tichých vzlyků. Rty se jí chvěly a hrudník se jí těžce zdvíhal. Proboha. Nenáviděl ženský pláč. Ale věděl, že jí stěží může dávat za něco vinu. Jaký zatracený idiot se s holkou rozejde nějakým pitomým vzkazem? Nebyl si jistý, co chtěla říct tou poznámkou o nudistech, ale vzhledem k tomu, čím se ten její chlápek živil, asi to bude mít něco společného s jeho prací.

Vzkaz. Panebože.

Kromě toho, že něco takového bylo vůči Melanii nesmírně kruté, bylo to neomalené i vůči němu. Hunter pracoval jako tělesný strážce, ne psycholog. Byl u námořnické pěchoty, jejímž oficiálním heslem je Věrnost nadevše, a neoficiálním Kašli na pocity a nemluv o nich. A přesto se do takových situací dostával v jednom kuse. Musel přemáhat vlastní chuť rozepnout si pás a utéct, jenže nebylo kam. Už zrychlovali po ranveji, a když se vznesli do vzduchu, položil Melanii ruku na koleno a poplácal ji, protože prostě nevěděl, co jiného by mohl dělat.

„Asi se chtěl vyhnout konfrontaci.“ Hunter věděl, že tuhle zkušenost má skoro každý chlap. Prostě nemají rádi plačící ženy. Ani zuřivé. On sám to zažil, ale to mu bylo šestnáct, ne třicet. I on, který byl, alespoň podle své bývalé přítelkyně Danielle, emocionálně poškozený, jednal vždycky se ženami na rovinu.

„Vyhnout se konfrontaci? Vypadám snad, že jsem hádavá?“ zeptala se a hlas jí s každou další slabikou stoupal. „Tajila jsem náš vztah celý rok! Nechala jsem ho cestovat beze mě po celé zeměkouli! Nic jsem nenamítala, i když se celá jeho pitomá práce točí zejména kolem nahých ženských!“

V tom měla pravdu. Určitě neexistovala žádná

omluva pro to, co Bainbridge udělal, protože to docela jistě plánoval aspoň týden dopředu – tehdy, když najímal Huntera.

Fajn, takže ústup. Musím dát jasně najevo, že stojím na její straně. Tohle Hunter uměl, celé dětství strávil vyjednáváním mezi znesvářenými stranami v nejrůznějších matčinych nefunkčních vztazích. „Nevypadáš. Vůbec ne. Já osobně si myslím, že je nedůstojné rozejít se s někým takhle. Něco takového by udělal jen skutečný hajzl.“

Polkla. „Neřekla bych, že je hajzl. To je moc tvrdé.“

Znovu si dokázal, že ať řekne cokoli, vždycky je to špatně. Proč musí ženy pořád něco namítat, i když s nimi chlap souhlasí? Pak se diví, že s nimi chlapi nechtějí komunikovat. Nejistě se na ni podíval. „Řekl mi, že neletí, ale já jsem si myslel, že to víš. Nevěděl jsem, co se chystá udělat. Nesouhlasil bych s tím, že si ze mě dělá poslíčka. A pokud jde o mě, tím, že mě zatáhl do téhle špinavé záležitosti, se stal v mých očích hajzlem.“

Roztřásl se jí ret. Zatraceně. Ale pak přikývla. „Máš pravdu. Je to hajzl. Chodila jsem s hajzlem a ani jsem to nevěděla. Jsem tak pitomá!“

Hunterovi hořely tváře. Byl ten poslední člověk na světě, který by měl někomu udílet rady ve vztahu. Před Danielle chodil čtyři roky s Lynn, ale tři a půl z nich strávil v armádě na opačné straně zeměkoule. Neměl právo nikomu radit, ale Melanie potřebovala trochu ujištění, že chyba nebyla na její straně, což nebyla.

„Nejsi pitomá. Nemohla jsi vědět, jak se zachová. To je jeho problém, že je takový zbabělec, že s tebou nedokáže mluvit tváří v tvář.“

A víc už o tom nechtěl mluvit. Cítil se nepohodlně a připomínalo mu to mnoho nocí, když jako dítě sledoval, jak jeho matka pláče a jí zmrzlinu přímo z vaničky poté, co se jí zhroutil další sen o šťastném navždy. Takže i když nechtěl být sám hajzl, přál si, aby Melanie po